



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **Z. G.**, nar. X, státní příslušnost X
doručovací adresa X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2022, č. j. OAM-683/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

azyly“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azyly a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Rakouská republika.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný si neobstaral aktuální a relevantní podklady o situaci azylového řízení v zemi, kam má být žalobce předán, a to zejména ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce ohledně situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku.
3. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí také nedostatečně vypořádal s možností, že žalobce je nezletilou osobou. Při podání žádosti žalobce neměl průkaz totožnosti. Žalovaný přihlédl pouze k prohlášení žalobce, že jeho datum narození je 1. 1. 2001.
4. Již fyzické vzezření žalobce však mohlo vést k důvodným pochybnostem o jeho věku. Ze systému EURODAC dále žalovaný mohl zjistit, že žalobce při podání žádosti v Rakousku uvedl odlišné datum narození, podle kterého je nezletilý. Touto skutečností se žalovaný nijak nezabýval.
5. Otázka případné nezletilosti žalobce je přitom významná s ohledem na možný zásah do jeho základních práv a vzhledem k zajištění a ochrany nejlepšího zájmu dítěte. Proto je správní orgán v souladu s § 89 odst. 3 zákona o azyly povinen v případě pochybností o věku žadatele o mezinárodní ochranu provést další šetření za účelem zjištění skutečného věku žadatele. Žalovaný tak běžně činí u osob, které uvádějí, že jsou nezletilé, ale správní orgán má za to, že nezletilé nejsou. O to více by měl projevit aktivitu u osob, u kterých se lze domnívat, že neletité mohou být.
6. V mezidobí si žalobce obstaral dokument ze země původu – Výpis z centrálního civilního registru v jazyce paštu, kde je narození žalobce datum 2. 4. 1385, tedy 23. 6. 2006 gregoriánského kalendáře, který k žalobě dle svých tvrzení připojil (pozn. soudu: jedná se o stejný dokument, který je součástí správního spisu). Dodává, že v České republice má bratra, který má v České republice zaměstnaneckou kartu. Žalobcovu bratrovi byla udělena mezinárodní ochrana v Itálii a v ČR pobývá teprve od července 2022, proto žalobce v první chvíli nevěděl, že tu pobývá. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že by pro něho Rakouská republika nebyla bezpečnou zemí; dle žalovaného žalobci v Rakousku žádné pronásledování, mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azyly v průběhu azylové procedury nehrozí.
8. Žalovaný trvá na tom, že žalobce je v současné době již zletilou osobou, což lze poznat např. podle jeho vzhledu. Především však v průběhu správního řízení sám v čestném prohlášení o totožnosti sdělil, že se narodil 1. 1. 2001 (po přepočtu z afghánského kalendáře). Ke své lži ohledně nízkého věku uvedeného v Rakouské republice žalobce do protokolu o výsledku dne 22. 7. 2022 výslovně sdělil, že měl od spolucestujícího informaci, že v případě sdělení pravdy bude ihned vrácen odkud přišel, a proto uváděl nižší věk. V

průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR také věk 21 let nezpochybňoval, k tomuto došlo až účelově v podané žalobě, aby mohl zůstat na území ČR, z čehož vyplývá, že provádění dalších v žalobě navrhovaných úkonů ohledně zjišťování věku žalobce je nadbytečné a neekonomické. V tomto řízení žalobce rovněž sdělil, že na území ČR či Evropské unie nemá žádné příbuzné ani hlubší sociální vazby. Žalobcem předložený výpis i s ohledem na jeho lživé prohlášení nemá žádnou důkazní hodnotu a jeho tvrzení o tom, že nevěděl, že zde má bratra, považuje žalovaný minimálně za značně účelové. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další řízení a jednání před soudem

9. Dne 14. 10. 2022 byl soudu doložen další dokument z afghánské evidence obyvatel, včetně jeho úředního překladu. Jedná se o dokument osoby jménem M. M. s datem narození X, dokument obsahuje i fotografii této osoby.
10. Ve věci se konalo dne 23. 11. 2022 jednání. V úvodu jednání obě strany setrvaly na svém procesním postoji. Žalobce poté sdělil, že aby se dostal do uprchlického zařízení, protože neměl doklad totožnosti, předložil doklad totožnosti jeho bratrance, který je dospělý. Žalobci bylo sděleno, že bez dokladu totožnosti by jej tam nepustili. To, že je nezletilý, žalobce dle vlastních tvrzení doložil následně fotokopii průkazu, který byl doložen do soudního spisu.
11. V průběhu jednání byl proveden důkaz oběma listinami (tedy jak první listinou přiloženou k žalobě, která je také součástí správního spisu, tak druhou listinou doloženou dne 14. 10. 2022).
12. První listina je průkazem osoby jménem Z., příjmení zde dle tlumočnicka uvedeno není, není zde uvedeno ani datum narození. Listina byla vydána dne 2. 8. 1391 (pozn. soudu: odpovídá to 23. 10. 2012 gregoriánského kalendáře).
13. Druhá listina je průkazem osoby M. M., datum narození X (X gregoriánského kalendáře).
14. Žalobce poté na dotaz soudu sdělil, že se jmenuje M.
15. V závěrečném návrhu žalobce znovu navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný si naopak kladl otázku, zda je žalobce vůbec aktivně legitimovaný k podání žaloby, když napadené rozhodnutí se týká úplně jiné osoby, než je dle svého tvrzení žalobce. Zároveň dle žalovaného není zřejmé, jaký vliv by měl mít věk žadatele na to, jestli jeho žádost o mezinárodní ochranu meritorně posoudí Rakouská republika nebo Česká republika. Žalovaný taktéž kategoricky odmítl tvrzení žalobce, že pro přijetí do pobytového střediska byl po žalobci vyžadován doklad totožnosti. Takto žalovaný nepostupuje, naopak žalobce jako cizinec by byl přijat i bez dokladu totožnosti. Žalovaný proto navrhuje žalobu odmítnout pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, ev. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
17. Aktivní procesní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vymezuje § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobně legitimován je každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Krajský soud je přesvědčen, že aktivní procesní legitimaci je nutné chápat materiálně, tj. bez ohledu na případné nepřesnosti či nesprávnosti ve formálním označení osoby, která žalobu podává. Je nepochybné, že napadené rozhodnutí zasahuje do práv žadatele o mezinárodní ochranu, neboť žalovaný jím rozhodl, že se žádost nebude věcně zabývat a k jejímu posouzení je příslušný jiný členský stát. Zároveň je nepochybné, že celým procesem od podání žádosti přes pohovor k žádosti, seznámení s podklady rozhodnutí a s napadeným rozhodnutím, podání žaloby až po účast u jednání před soudem prochází jedna a tatáž osoba, ať již je jméno žalobce ve skutečnosti jakékoliv. Krajský soud proto neshledal, že by byly naplněny důvody pro odmítnutí žaloby a žalobu věcně projednal.
18. Žaloba **není** důvodná.
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal dne 12. 7. 2022 o mezinárodní ochranu v Rakousku. Podle sdělení rakouského dublinského střediska pod jménem Z. G. s datem narození X.
20. Ve správním spise je dále založena žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 18. 7. 2022, v níž je v kolonce pro datum narození uvedeno 21/1391 (pozn. soudu: rok 1391 perského kalendáře odpovídá roku 2012 gregoriánského kalendáře; jak bylo objasněno u jednání, rok 1391 se zde objevuje proto, že v tomto roce byla listina vydána). Dále se zde nachází čestné prohlášení o totožnosti ze dne 21. 7. 2022, kde se jako datum narození uvádí 1391 = 11 s nečitelným symbolem nad zápisem, v závorce je poté uvedeno 1. 1. 2001. S žalobcem byl dne 22. 7. 2022 proveden v řízení o správním vyhoštění výslech. Žalobce uvedl, že se narodil X; v roce 1391 (afghánský letopočet) mu bylo 11 let a nyní v roce 1401 mu je 21 let. Na dotaz správního orgánu, proč žalobce v Rakousku uvedl datum narození X, žalobce odpověděl, že měl od spolucestujícího informaci, že když řekne pravdu, tak jej ihned vrátí odkud přišel. Proto uváděl nižší věk.
21. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu a v dalším řízení žalovaný již pracoval s tím, že datum narození žalobce je X. Žalobce toto nikdy během správního řízení nezpochybnil. Celé správní řízení vystupoval žalobce pod identitou Z. G.
22. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.

23. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 8 – 15 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení zároveň platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána*. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
24. Otázka určování věku ve vztahu k posouzení nezletilosti cizinců je velmi významná s ohledem na možný zásah do základních práv cizince. Vztaheno k nynější věci, se statutem nezletilé osoby bez doprovodu jsou spojeny záruky dle čl. 6 nařízení Dublin III a příslušný členský stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se určuje primárně podle čl. 8 nařízení Dublin III. Argumentaci žalovaného uplatněnou v průběhu jednání, že je ve vztahu k ochraně práv žalobce vlastně lhostejné, zda žádost žalobce projedná Česká republika nebo Rakouská republika, proto krajský soud naprosto odmítá.
25. Podle čl. 25 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) *členské státy mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu použít k určení věku nezletilých osob bez doprovodu lékařské vyšetření, pokud mají členské státy i poté, co žadatel učinil obecné prohlášení nebo předložil jiné vhodné údaje, pochybnosti ohledně jeho věku. Pokud mají členské státy i nadále pochybnosti ohledně věku žadatele, považují jej za nezletilou osobu*. Na vnitrostátní úrovni je toto ustanovení provedeno v § 89 odst. 3 zákona o azylu, podle něhož *je-li žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nezletilá osoba bez doprovodu a jsou-li důvodné pochybnosti o jí udávaném věku, provede se za účelem zjištění jejího věku lékařské vyšetření*.
26. Obecně platí, že za situace, kdy existují důvodné pochybnosti o věku, který cizinec sám uvádí a zároveň žádným způsobem není schopen doložit, je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav ohledně cizincova věku dostatečně. Za dostatečně zjištěného skutkového stavu je pak na cizinci, aby relevantním způsobem doložil svá tvrzení, která jsou se skutkovými zjištěními správních orgánů v rozporu. Pokud však je správní orgán na základě dostupných informací (tvrzení o dřívějším datu narození sděleném samotným cizincem) důvodně přesvědčen o tom, že cizinec je starší 18 let, a jiné podklady tato zjištění nevyvrací, není povinen dále detailněji přezkoumávat datum jeho narození (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019 – 22).
27. Jinými slovy, v případě cizinců ve věku blízkém 18 let bez dokladu totožnosti vychází prvotní zjištění správních orgánů stran věku z tvrzení samotného cizince. Pokud o tomto tvrzení nevzniknou pochybnosti (resp. případné pochybnosti se podaří rozptýlit), není vadou postupu správních orgánů to, že z tvrzení cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) při svém rozhodnutí vychází.
28. Pokud pochybnosti vzniknou, je správní orgán povinen obstarat takové důkazy, kterými bude věk cizince dostatečně zjištěn. Při splnění této povinnosti je pak případně na cizinci,

aby relevantním způsobem doložil svá tvrzení, která jsou se skutkovými zjištěními správních orgánů v rozporu. Pakliže i nadále existují pochybnosti ohledně věku žadatele o mezinárodní ochranu, je třeba jej v souladu s čl. 25 odst. 5 procedurální směrnice a § 89 odst. 3 zákona o azylu považovat za nezletilou osobu.

29. Obecně pak není vyloučeno, aby otázku nezletilosti cizince posuzoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud. Není vyloučeno ani to, že až v soudním řízení vzniknou o věku žadatele o mezinárodní ochranu takové pochybnosti, které odůvodní zrušení napadeného rozhodnutí bez ohledu na to, že správní orgány případně vycházely z tvrzení žadatele, o němž neměly v okamžiku rozhodování žádné relevantní pochybnosti (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020 – 59).
30. Předně krajský soud s ohledem na výše uvedené nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ve věci existovaly pochybnosti o jeho věku, pro které měl žalovaný vést další dokazování stran věku žalobce již ve správním řízení. Žalobce totiž žalovanému sám výslovně opakovaně sdělil, že se narodil v roce X a je mu X let. Při výpovědi před správními orgány ve věci vyhoštění (protokol je založen ve správním spise) žalobce vysvětlil, že v Rakousku uvedl nesprávný věk, neboť se mu dostalo informace, že kdyby uvedl pravdu, tak jej ihned vrátí odkud přišel. Jestliže sám žalobce opakovaně uvedl, že je mu 21 let a že tomu odporující údaje jsou nesprávné, nevystaly v řízení takové pochybnosti, které by žalovaný měl rozptýlovat.
31. Vzhled žalobce sám o sobě v nynější věci rozhodující není. V případě žalobce se dle vzhledu nejedná o člověka zjevně staršího 18 let ani o dítě, jehož vzhled by zjevně odpovídal osobě mladší 18 let. V takovém případě proto nevystaly pochybnosti, na základě kterých by žalovaný byl povinen dále prověřovat skutečnosti, které žalobce výslovně tvrdil. Požadavek, aby žalovaný v podstatě u všech osob, jejichž dospělý věk nelze spolehlivě odhadnout na základě jejich vzhledu, přistupoval přes ujištění těchto osob, že jsou dospělé, k dalšímu podrobnějšímu ověřování jejich věku např. lékařským vyšetřením či psychologickým zkoumáním (k čemuž žalobní argumentace v důsledku fakticky směřuje), nepokládá krajský soud za přiměřený ani racionální.
32. Jinou otázkou je, zda relevantní pochybnosti o věku žalobce vyvstaly v řízení před krajským soudem. Obecně platí, že soudní přezkum není další instancí správního řízení, žalobce by si svou procesní taktikou zásadně neměl ponechat jádro zjišťování relevantních skutečností až na řízení před soudem. Tím spíše toto platí v případě dublinských řízení, kde je žalovaný při realizaci transferů do příslušného členského státu přísně vázán příslušnými lhůtami. Ničím neomezený prostor pro uplatňování skutkových novot nebo změnu skutkových tvrzení by mohl v konečném důsledku celý dublinský systém účinně paralyzovat. Jinými slovy, při změně skutkových tvrzení nebo prezentaci dosud neučiněných tvrzení (pokud toto není rozumně vysvětleno nebo nejde o okolnosti žadateli dříve neznámé) až v řízení před soudem je na místě značný stupeň obezřetnosti a zdrženlivosti.
33. Krajský soud přitom na základě průběhu soudního řízení nenabyl takové pochybnosti o skutkovém základu napadeného rozhodnutí, které by bylo nutné v dalším řízení před žalovaným rozptýlit (jak již bylo uvedeno, žalovaný postupoval ve správním řízení

korektně a neměl důvod o výpovědi samotného žalobce pochybovat). Jinak řečeno, krajský soud příběhu žalobce neuvěřil (nutno zdůraznit, že nikoliv azylovému příběhu, ale příběhu o změně identity a věku), k čemuž jej vedla řada dílčích okolností.

34. Předně, v průběhu jednání žalobce prezentoval již čtvrtou skutkovou verzi od podání žádosti v Rakousku dne 12. 7. 2022. Žalobce nejprve v Rakousku tvrdil identitu Z. G. a věk 16 let, ve správním řízení byl Z. G. ve věku 21 let, při podání žaloby Z. G. ve věku 16 let, a konečně, v průběhu jednání se z něj stal M. M. ve věku 16 let.
35. Předchozí lži vysvětluje žalobce nervozitou a tím, že pobytové středisko jej odmítlo ubytovat, pokud nepředloží doklad totožnosti, proto předložil doklad totožnosti bratrance. I pokud by tato tvrzení krajský soud přijal, žalobci nic nebránilo minimálně při seznámení s podklady rozhodnutí o mezinárodní ochraně dne 17. 8. 2022 na výslovný dotaz žalovaného, zda hodlá doplnit nějaké nové skutečnosti a informace, uvést vše na pravou míru. Tím spíše, pokud žalobce od 12. 8. 2022 fakticky pobýval na tzv. propustce mimo pobytové zařízení.
36. Žalobce však ještě v žalobě datované 31. 8. 2022 tvrdil identitu Z. G. a předkládal k žalobě průkaz totožnosti na jméno Z. (bez příjmení), který dokládal již ve správním řízení. Teprve dne 14. 10. 2022 byl krajskému soudu bez bližších informací doručen průkaz totožnosti M. M. včetně jeho překladu. Legendu, že žalobce je touto osobou, žalobce poprvé přednesl až v průběhu jednání.
37. Nic z toho zároveň nevysvětluje, proč žalobce ve správním řízení použil příjmení G. (které nebylo na dokladu totožnosti uvedeno), ani proč se jeho bratr jmenuje G., pokud se tak žalobce ve skutečnosti nejmenuje.
38. Konečně, fotografie M. M. na doloženém dokladu totožnosti neodpovídá ani v hrubých rysech podobě žalobce, třebaže průkaz by měl být vydán nedávno (přibližně před 1,5 rokem).
39. Ze všech těchto důvodů jsou dle krajského soudu tvrzení žalobce a vysvětlení nesrovnalostí prezentovaná v průběhu soudního řízení ve svém souhrnu natolik nevěrohodná, že nevzbudily na straně soudu takové pochybnosti o věku žalobce, na základě kterých by měl být žalobce v rozporu s tím, co sám výslovně tvrdil ve správním řízení, dle čl. 25 odst. 5 procedurální směrnice a § 89 odst. 3 zákona o azylu považován za nezletilou osobu. Tuto stěžejní námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.
40. Žalobce dále v úvodu žaloby namítal, že žalovaný si neobstaral aktuální a relevantní podklady o situaci azylového řízení v Rakousku, a to zejména ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce. Pro svou obecnost se jedná o tvrzení na hranici žalobního bodu. Lze nicméně uvést, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení (str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí). Vycházel přitom z informace OAMP o azylovém systému Rakouska z ledna roku 2021. Jakkoliv si lze představit, že v polovině roku 2022 již bude mít žalovaný k dispozici aktuálnější informace o stavu rakouského azylového řízení a přijímacích podmínek, krajskému soudu nejsou z veřejně dostupných zdrojů známy žádné informace o tom, že by rakouský azylový systém (i přes obecně známý nárůst počtu žadatelů o

mezinárodní ochranu v posledních měsících) nefungoval nebo se potýkal se zásadními problémy. Nic takového netvrdí ani žalobce. Odkazuje na konkrétní tvrzení uplatněná ve správním řízení; tam však netvrdil vůbec nic nad rámec toho, že v Rakousku nechce žít, že je tam mnoho Afghánců, a spíše počítal s tím, že zůstane v České republice. Ani v řízení a v průběhu jednání před krajským soudem žalobce nic relevantního v tomto směru netvrdil a nenavrhol žádné důkazy. Vypořádání žalovaného je proto v okolnostech nynější věci dostačující.

41. Pokud žalobce uvádí, že má v České republice bratra, tato skutečnost by v případě dospělého žadatele o mezinárodní ochranu mohla mít význam pouze z hlediska diskreční pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III. Platí ovšem, že *„úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů“* (bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24). V řízení před žalovaným žalobce výslovně uvedl, že v České republice ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné a hlubší sociální vazby. Toto tvrzení žalovaný reprodukoval na str. 5 napadeného rozhodnutí a dodal, že preference žalobce ani přítomnost žalobcových krajanů na území Rakouské republiky nejsou dostatečným důvodem použití čl. 17 nařízení Dublin III. Této úvaze dle krajského soudu není co vytknout.
42. Až v řízení před krajským soudem žalobce tvrdí, že na území České republiky má bratra, o čemž dříve nevěděl. I pokud by krajský soud v souladu s článkem 27 odst. 1 nařízení Dublin III ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie k této skutečnosti přihlédl jako k okolnosti, která nastala po přijetí napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 4. 2021 ve věci C-194/19 *H. A. proti Belgii*), sama skutečnost, že na území ČR pobývá bratr žalobce, by bez přistoupení jiných důležitých okolností neměla na použití čl. 17 nařízení Dublin III tak zásadní vliv, že by bylo na místě žalovanému uložit, aby se touto otázkou znovu zabýval.
43. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí odpovídá skutkovému a právnímu stavu zjištěnému ke dni jeho vydání. V řízení před krajským soudem pak ani přes tvrzení žalobce a provedené dokazování nevyšly najevo skutečnosti, na základě kterých by vyvstala potřeba napadené rozhodnutí zrušit a skutková zjištění (zejména stran věku žalobce) ve správním řízení doplnit. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce